seisis; kiwwide peal näggin ma nago sirkli kriipso, se ärratas mind järrel waatamisele, mis modi se samba alluminne ots peaks tehtud ollema? Seal näggin ma warsi, et samba allumisse otsa sisse üks pissuke osmusest kettas olli pantud, selle warral jooksis wärraw hölpsaste kinni ja lahti ja ei kiskunud postisid kiwa. Jubba se paljas oue wärraw andis mulle römust tunnistust, et ma mitte ilma asjata Paistule ei olle käinud. Wärrawast läbbi astudes ollin ma karja aedas, kust läbbi tee mind oue wiis, agga se, et kül karja aedast läbbi käies olli puhhas, kui pühhitud, tee körwal olli sönniko auk, mis pitkuti lautade essitsi käis, kelle kaldad mollemist küljest järsko ülles müritud, möllemist otsast käies tee august wälja, wasto teed olli augo äres postid ja kaks latti külges, sellepärrast, et kegi koggematta enne aega auko ei langeks. Sedda köik nähhes woisin ennast römustada. Teine nisamma tubli wärraw wiis mind oue. Dues tulli mulle üks wägga löbbus neio wasto, se olli nago ma pärrast arro sain Pawli norem tüttar Tio. Agga, kui mul moistust olleks sedda wisakat tüdrukud ülles malida, se pilt kölbaks wis-

sist mitme tadi poeale wata. Ta olli isse walge werrega, mustad jeuksed ja silma karwad, sinnikad silma terrad, palle nukkad punnetasid imme armsal wisil, ja kui naeratas, siis löid augud peske, pitka kaswuga kehha polest; ja ta wois ni julgeste ilma kartmatta ja löbbusaste wälja wata, et lust pealt nähha. (Meie enneste wahhel öölda, egga sa mo sanno wälja ei lähhe lobbisema, muido — noh, mis ma piddin ütlema, kui ma 20 aastat norem olleksin, Tio silma waatminne olleks wist minno süddand läbbi pisinud, ja werd rutteminne jooksma pannud — noh olgo peale, mis me sest siin rägime, olle waggusi.) Ma küssisin warsi pärrast terretamist: kas selle tallo perremees koddo olleks. Ta wastas: issa on koddo, aiab toas woeraga jutto. Ma küssisin lubba tubba minna. Selle peale tulli Pawel isse uksest wälja ja pallus mind sisse tulla. Toas leidsin ma omma wanna sõbra Pöllo Tönno eest, kes mulle sure römuga wasto tulli. Minna pallusin andeks anda, et ma nende juttule ollen seggadust teinud. Tönno, kes mind tundis, teggi mind omma juttuga Pawliga tutwaks. Nüüd pallus Pawel mind mahha istuda.

Eesti-rahwa mÃƒÂ¶nnus Kalender 1872, lk. 23